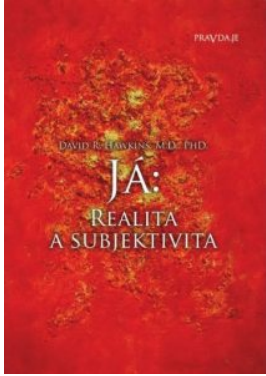

Kapitola 15: Karma

Předcházející část: Kapitola 14: Úvahy

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
	
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	

Otázka: *Jinde jste vysvětlil karmu. Můžete to tu rozpracovat?*

Odpoověď: Celý vesmír a vše, co obsahuje, působí jako jednotné karmické rozvíjení Božího projevení, ve kterém vše a každý prvek se stává naplněním a vyjádřením své vlastní podstaty. Prožívání života je tedy interaktivní tanec všech těchto oblastí, což je důsledkem božské svaté existence. To, co existuje, může být také vytvořené s možností života a stát se tak „bytostí“. „Být“ znamená existovat s vědomím života samého jako světlo, které osvětluje schopnost pro povědomí. Vzhledem k tomu, že celý vesmír a všechno v něm je v karmické jednotě, Allness (vše) Reality je realizace osvícení. Pokud je vše v karmické jednotě, která pochází ze stejného zdroje, pak vidět jakoukoli separaci je artefaktem vnímání. Ve skutečnosti jeden a mnoho jsou totéž.

Každý, kdo je seznámen s testováním svalů, může snadno odpovědět na všechny otázky o karmě. V podstatě je individuální karma informační balíček (podobně jako počítačový čip), který existuje uvnitř nefyzické domény vědomí. Obsahuje kód uložených informací, který patří k části duchovního těla nebo duše. Kód představuje kondenzaci všech minulých zkušeností, spolu se souvisejícími nuancemi myšlení a pocitů. Duchovní tělo si zachovává svobodnou volbu, ale výběr možností má již vzory.

Je zřejmé, že sklony mají tendenci se opakovat, ale zároveň dovolují příležitost ke změně, například překonat paradox protikladů. Duše si může vybrat fyzickou reinkarnaci, zůstat bez fyzického těla, nebo prozkoumat astrální říši a bojovat v pekle a očistci, nebo, snad, následovat nebesa kvůli podpoře a vzdát se Lásce, Pravdě, Bohu a Spasiteli.

Volba mezi pýchou a pokorou má značný vliv na lidskou karmu. Testováním svalů bylo

objasněno, že účelem Buddhy bylo učit osvícení. V porovnání s tím Kristus přišel jako Spasitel ke všem těm duším, které nepřijaly svou duchovní skutečnost. Buddha učil osvícení a Kristus učil spáse.

Bez pochopení karmy se pozemský život zdá být nespravedlivý a krutý. Naivní člověk se domnívá, že zlí lidé jsou „neprůstřelní“, zatímco nevinní jsou zabití. Proto je víra berlí, na kterou se spoléhá většina lidí, aby si vysvětlili tento paradox. Víra je přesvědčení, že existuje božská realita za jevy. Podle vlastního výzkumu a zkušenosti je opodstatněná.

Otázka: *Proč si někteří lidé mohou vzpomenout na minulé životy?*

Odověď: Pod úrovní vědomí 600 je obvykle amnézie na minulé životy kvůli identifikaci s tělem a myslí jako realitou „jáství“. Tato amnézie může být překročena ve změněných stavech vědomí, zážitcích mimo tělo, snech, hypnotických stavech, při zkušenosti blízké smrti a při spontánní retrospektivě. Klinická praxe regrese do minulých životů je dobře známá a může být klinicky velmi účinná pro odhalování traumat z minulosti a chyb, které se v tomto životě projevují jako nemoci nebo psychologické problémy. Terapeutické použití regrese do minulých životů může skutečně přinášet velkolepé uzdravení a výsledky. Dále, také malé děti hovoří spontánně o minulých životech a některé si dokonce vzpomínají na své předchozí existence v ověřitelných detailech.

Nad úrovní vědomí 600 jsou minulé životy přístupné, protože identifikace sebe sama je se svědkem / prožívajícím / povědomím z vědomí. Se zpětným pohledem lze vidět, že existuje shoda s hlavními významnými duchovními událostmi minulých životů a událostmi, postoji a psychologickými konfiguracemi této doby života. Po reflexi se objevuje vzorec, který odráží to, co by se mohlo nazvat cesta duše.

Buddha si vzpomněl na mnoho posledních životů, ale toto uvědomění není součástí tradiční židovsko-křesťanské tradice, i když toto hlavní porozumění existovalo v ostatních světových náboženstvích, které se táhnou zpět do starověku. Duchovní výzkum ukazuje, že i když měl Buddha mnoho minulých reinkarnací, Ježíš Kristus neměl žádnou a On skutečně „sestoupil z nebe“ bez předchozího lidského života. (Poznámka: Ježíš Nazaretský je člověk. Kristus je kosmická bytost.)

Cesta, která vylučuje povědomí o karmě, se pak musí silně spoléhat na víru, neboť neexistuje žádný jiný duchovně integrovaný způsob, který vysvětluje události lidského života. Nevýhodou je, že pokud je víra či důvěra ztracená, rozčarovaný duch se pak snadno utápí v zoufalství nebo hledá náhradu za Boha. V západním světě je to velmi častý jev, a je skutečností, že intelekt ve svém vyjádření jako rozum / logika / věda je nyní hlavní nadějí na zlepšení života. Když k tomu dojde, mysl a rozum se zbožšťují a jedná se s nimi, jako by to bylo náboženství. Lidé se s velkou horlivostí věnují sociálním a politickým příčinám a intelektuálním postojům, které jsou pak povýšené, aby se staly novými předpokládanými zachránci lidstva. Tento sklon je charakteristický pro úrovně vědomí 400+, které jsou zřídka překročeny.

Vidíme, že 96% světové populace nikdy nepřekračuje úroveň vědomí 499. Intelekt však nemusí zcela vytlačit duchovno, a tak mnoho lidí v úrovni 400+, ačkoli kladou

velkou víru v intelekt, mají současně náboženské nebo duchovní zájmy. Moudří lidé vědí, že intelekt má určité hranice, a za nimi víra musí nahradit znalosti.

Otázka: *Jaké jsou různé karmické možnosti vědomí po smrti těla?*

Odpověď: Kalibrují následovně:

Úrovně vědomí pod 200 = různé úrovně pekla a dolní astrální domény.

Úrovně vědomí 200 – 240 = vnitřní (střední) astrální planina.

Úrovně vědomí 240 – 500 = vyšší astrální roviny.

Úrovně vědomí 500 – 600 = nebeské oblasti.

Úrovně vědomí 600+ = vyšší nebe (bez formy).

Výzkum odhaluje, že nebesa jsou osudem pouze duší s úrovní vědomí nad 200 a že existuje více nebeských sfér, které odrážejí různé duchovní skupiny a jejich systémy víry. V historii různá náboženství stanovila určité „požadavky“, které jsou nezbytné, aby se duše „dostala do nebe“. Je to, jako kdyby každá skupina šla do své „vlastní“ nebeské oblasti, ale naivně předpokládá, že je „jediná“.

Je uklidňující zjistit, že existují četné duchovní destinace. To, že každý „jde do své vlastní“, je ve shodě s celkovou charakteristikou vědomí. Víra a oddanost přináší své vlastní odměny. Uznat, že existuje více nebes a že každé je v souladu se svými vlastními přívrženci, znamená, že náboženské konflikty a rivalita by mohly být zbaveny úcty a pokory. Je to naivní nárok na exkluzivitu, který má za následek nesoulad mezi náboženskými skupinami

Všichni velcí učitelé prohlašují, že je závažné „vyhýbat se hříchu“, což znamená vyhnout se chování, postojům a vztahům k společnosti, které kalibrují méně než 200. Učí, že to jsou cesty k duchovním oblastem velkého utrpení, které jsou proto „peklem“. Peklo se týká duchovního trápení a zoufalství a většina lidí v současném pozemském životě již zažila alespoň některé z horních úrovní „pekla“, zoufalství, depresi, strach, teror, ztrátu a úzkost.

Zdá se být zřejmé, že vina má za následek kajícího říši utrpení, ve kterém člověk může dosáhnout velké hloubky. Úrovně pekla byly přesně popsány Dantem. Umělci jako Hieronymus Bosch obecně ilustrují horní úrovně pekla, ve kterých převažuje forma. Mnohem tvrdší jsou nižší úrovně pekla, které se stávají, paradoxně (jako horní úroveň vědomí), čím dál víc bez formy a nakonec klesnout do bezčasového, nepřekonatelného, nepojmenovatelného děsu a beznaděje.

V nízkých sférách se čas zastavuje a utrpení se projevuje jako věčné a nikdy nekončící. Takže když člověk vstoupí do nižších úrovní pekla, objevuje se vědomost, která může být vizuálně zakoušena jako znamení „Opust' naději na celou věčnost.“ Tam duše vstupuje do nekonečného pekla nadčasového zoufalství, jako kdyby byla úplně a navždy odpojena od Božího Světla.

V tomto životě to byla skutečná zkušenost (autorova). Nějak, z beztvaré nadčasové

hloubky pekla, některé aspekty ducha přežily a modlily se: „Jestli existuje Bůh, žádám Ho o pomoc.“ Bohudík, následovalo zapomnění. Po neurčité době se vědomí vrátilo, ale nyní vstoupilo do zcela odlišné a úžasné nádherné oblasti, ve které všechen předchozí smysl pro sebe byl nahrazen nekonečnou božskou Přítomností. Mysl se odmlčela v úžasu před nádherným zjevením Božství jako zdroje a podstaty všeho, co existuje. Duchovní pravda zářila s hlubokou jasností. Veškerý smysl pro samostatné osobní já byl zničen a jedinou skutečností, která zůstala, byl nekonečný všehomír Přítomnosti. O mnoho let později přišla zenová poučka, že „nebe a peklo jsou jen jednu desetinu palce od sebe.“

Moc zkušenosti trvala třicet let, než jsem byl schopen o ní dokonce mluvit nebo napsat. Nebylo co říct a nic nemohlo být řečeno, dokud nedošlo k práci, která dovolila vysvětlení, které vedlo k napsání knihy *Power versus Force (Moc vs. síla)*.

Před transformací se zdálo, že je to centrální já, ego, které předpokládá, že je příčinou jednání. To bylo zcela vyhlazeno Přítomností a následně zmizela iluze příčiny a byla nahrazena povědomím o tom, že vše probíhá spontánně v důsledku své podstaty vytvořené božskostí. Všechno se děje spontánně ze své vlastní vrozené interakce s vrozenou povahou všeho co je. Tady není žádná „příčina“ ničeho. Akce je interaktivní tanec reakcí života.

Vysvětlení

Tvrzení: „Neexistuje žádná **příčina** čehokoli“ kalibruje na 999. Buddhův zákon závislosti původu nebo vzájemné závislosti kalibruje na 965. Buddhův zákon se vztahuje k evoluci formy nebo existenci, tedy na projevené. Nicméně, Buddha prohlásil, že Konečno (prázdnota – void) je mimo formu a neexistuje nic, co by trvalo (tj. impermanence nebo anatta). Duše je nefyzický zbytek ega, a jak se ego rozpouští, i osobní duše s jejich karmickými sklony se rozpouštějí do neprojevené Jednoty nejvyšší Reality. Vzhledem k tomu, že v nelineární realitě neexistují žádné samostatné „věci“, žádné vysvětlení jako „kauzalita“ není nutné. Analogicky, jakmile kapka vody spadne do oceánu, stává se jednotou s oceánem.

Otázka: *Proč nebyly tyto extrémní stavy na obou koncích duchovního spektra nikdy sdílené s ostatními?*

Odpověď: Neexistoval žádný kontext, ve kterém by mohly být vysvětlené. Mluvit o takových věcech s ostatními by nemělo význam. Kdysi to bylo (jsem měl, pozn. překl.) spontánní setkání s cizincem v ulicích New Yorku, ve kterém osvícené vědomí pravdy z Já bylo beze slov vyměňováno a vzájemně uznáváno. O několik roků později došlo ke krátkému setkání s Swami Muktanandou, a někdy poté probíhala dlouhá výměna po několik dní s Rameshem Balsekarem. To znamenalo diskusi o významu překračování protikladu existence versus neexistence. Ramesh Balsekar se stal osvíceným tím, že byl překladatelem a blízkým spolupracovníkem Nisargadatty Maharaje pro více než dvacet let.

Otázka: *Byl stav vědomí, který se prezentoval jako Přítomnost, stacionární?*

Odpověď: Byl stacionární několik let, během kterých jsem se znovu učil, existovat

ve světě. To bylo způsobeno tím, že teď byla spíše nepřipoutanost, než oddělenost. Kdyby byla oddělenost, nebyl by možný návrat do světa. Při nepřipoutanosti může osobnost volně vzájemně působit. Nemá to žádný vliv na stav povědomí. O několik let později však se vědomí začalo znovu vyvíjet a postupovat. To vyžaduje opustit obyčejný svět na mnoho let.

Zdánlivě abstraktní duality pokročilého duchovního povědomí se samy představily. Jakákoli překážka k rozvoji vědomí byla doprovázená intenzivní, pálicí bolestí, která byla prožívána jako neustálé mučení. Jakmile jsou brány paradoxu překročeny vyšší rekontextualizací, nouze zmizela. Bylo zřejmé, že to byli někteří ze zdánlivých „démonů“, kteří „napadli“ Budhu. Představovali kolektivní energii nižších stavů ega, která se nahromadila ve vědomí v průběhu velkého rozsahu času. Je to, jako kdyby byly samotné základy ega silně bráněny, a obrana zvyšuje svou intenzitu, když je přežití ega ohroženo.

Psychická opozice vůči duchovnímu pokroku se stala extrémně intenzivní. Jak to pokračovalo, každý pokrok byl doprovázen recidivou, což by mohlo být nazváno „psychickým útokem“ zdánlivého protikladu pokročilejší pravdy. Jako by jeho panství bylo ohroženo postupováním pravdy.

Při jedné příležitosti, ne v tomto světě ale na úrovni vědomí, došlo ke střetu s více vzácnější Luciferskou přítomností, která slibovala velkou moc, kdyby s ní člověk přijal dohodu. Když to bylo odmítnuto, ustoupila. K tomu došlo a mohlo by to být analogicky označováno jako test vysokého postoje. Viděl jsem a věděl, že Kristus prošel touto cestou pokušení a také to odmítl.

Bylo také zřejmé, že ne každý subjekt, který dosáhl až na tento test, odmítl pokušení. Samo o sobě se pokušení lstivě prezentuje neverbálně jako porozumění, že „Nyní si již uvědomte, že jste mimo karmu, jste volný, bez jakýchkoli následků, můžete vládnout velkou mocí, a protože neexistují žádné důsledky pro vaše jednání, už dále neponesete žádné následky.“

Bylo jasné, že velcí avataři prošli čistí tímto pokušením, a bylo také jasné, že právě v tomto okamžiku mnoho uchazečů propadlo. Toto vědomí tedy čelilo absolutnímu prohlášení, že stav nikdy nemůže být použit pro zisk. S opětovným obrácením oddanosti a moci této úrovně ke službě Bohu, lákavá energie / entita / vědomí zmizela. (Luciferská chyba je, že i když se duch vyvinul nad běžnou lidskou karmu, stále pro něj platí karmické a Boží zákony vesmíru.)

Luciferské pokušení, které se vyskytuje na této úrovni, je jemné a sofistické. Pokouší pokročilé, ale dosud neúplné duchovní znalosti a porozumění. Prezentace je následující: „Teď jste propuštěni z připoutanosti lásky a uvědomte si, že všechna karma byla založena pouze na iluzi, a že neexistuje žádný strašlivý, odsuzující Bůh nebo kdokoli „jiný“, se kterým se máte setkat, a že jste nyní mimo formu, a proto za karmou, zcela svobodný, a vaše moc je neomezená. Přijměte tuto moc za svou.“ Nabídkou je přijmout moc pro moc a vládu v luciferské doméně. Pokušení platí pro duchovní ego, aby získalo Boží moc, ale odmítlo Boží lásku.

Historicky: Ježíš vysvětloval, že Lucifer ho požádal, aby se před ním sklonil. Pak by vlastnil moc nad celým světem. Význam, který je obecně odvozen z Ježíšova

popisu, je odevzdat se Luciferovi místo Bohu. Buddha také popsal podobné pokušení. Říše Lucifera je bez lásky.

Absence lásky je také podmínkou pro členství ve vysokých stupních satanské říše. To se viditelně objevilo v tréninku japonských vojáků v Nankingu během druhé světové války, a také znovu v Kambodži během vlády Pol Pota. Sympatie nebo soucit s poraženým nepřítelem nebo zajatcem byly zavrženíhodné. Nejvyšší ukázkou byl voják, který radostně probodl bajonetem dítě v ruce jeho matky. Je to satanská energie, která vychází na povrch v podobě mučení. Přechod ke „zlu“ je úplný, když rekrut pociťuje radost a uspokojení z bolesti, agónie a utrpení ostatních, zejména pokud jsou nevinní a bezmocní. Válka je konečným náborovým centrem pro satanské bytosti, které také láká znásilňování, drancování, žhářství a hromadné ničení.

Otázka: *Co může být vysvětleno o takzvané astrální říši?*

Odpověď: Existuje nekonečný počet vesmírů, které existují v nekonečných rozměrech. Svět je prostě jedním z možných výrazů stvoření, který nazýváme fyzický z lidského úhlu pohledu. Protože svět, jak je vidět z této lidské pozice, s její vrozenou lidskou egocentričností, je považován za skutečný a ostatní vesmíry za fantazie, nebo neskutečné.

Nyní máme spolehlivou metodu k tomu, abychom vyšetřili oblasti nejistoty. Historicky, posvátná písma neříkají, že takové sféry jsou neskutečné, místo toho nás varují, abychom se vyhnuli nadpřirozenému a jiným sférám. Astrální říše jsou domény, které jsou nebezpečné pro člověka z různých důvodů. Jsou neviditelné a nelze je ověřit dohodou platnosti a jsou to domény neznámé průměrnému člověku. Jsou obsazeny entitami, jejichž energie a záměry jsou neznámé. Entity jsou extrémně chytré a jsou schopné svádět nevinné lidi, aby se podřídili jejich vlivu. Dolní astrální oblasti zahrnují také extrémně nebezpečné entity, které mají schopnost „převzít“ vědomí slabších lidí. Dolní astrální domény obsahují nekonečný počet energií, které se jeví zbožné a podvodně tvrdí, že jsou duchovní průvodci, s názvy, jako je „Mistr“, „Baba“, „Bratr“, atd. Člověk je naivní a důvěřivý, protože si myslí, že to, co je nehmotné, tajemné a mystické, musí být „duchovní“.

Existuje nekonečný počet astrálních rovin, které si nárokují duchovní pravost. Mnozí lidé se s nimi spojili (challenging) a napsali o nich mnoho knih. Každá z těchto domén má typicky duchovní hierarchie, z nichž některé dokonce tvrdí, že zahrnují Ježíše Krista. Zahrnují také školení a zasvěcení a chovají se jako sekty s jejich exkluzivitou a sobectvím. Některé z těchto říší tvrdí, že předávají „starověké tajemství“ nebo říkají, že jejich učení pochází od starověkých mystiků, proroků, biblických postav, egyptských kněží apod. Mnohé se silně opírají o mystické symboly a rituály.

Pro naivní lidi mohou všechny tyto požadavky znít působivě. Svádění je zde okouzující a pomáhá si specialitou, jako je stát se „zasvěcencem“ starodávné tajemné školy. I kdyby tomu tak bylo, člověk zjistí okamžitou obtížnost v tom, že tyto entity jsou v dimenzi odlišné od člověka. I kdyby jejich tvrzení byla platná, skutečností je, že vy jako člověk se vůbec nemůžete stát jedním z nich. Tyto subjekty žijí v temných astrálních rovinách. Mohou mít nějakou shodu s takovou

skutečností a mohou pozvat duši člověka k „cestování“, se slibem častého setkávání s bohem své oblasti, který má poněkud bizarní jméno. Pak člověk zjistí, pokud pokračuje, že za „velkým božstvem“ existují další, mnohem rozsáhlejší domény, je jich nekonečný počet, z nichž každá je opět ovládána jinou entitou s tajemně znějícím jménem. Často je vyžadována přísaha kvůli tajemství a značný peněžní poplatek. (Všimněte si, že v Realitě je Nejvyšší bez jména a formy.)

Při zkoumání tohoto jevu bylo objeveno něco zajímavého. Dolní astrální roviny jsou obývány entitami, které odmítají a nenávidí Boha. Žárlí na Boha a naučily se napodobovat lidské osobnosti, ambice a duchovní učitele. Jejich snahou je ovládat lidi a úmyslně je odvést na cesty, na kterých je zablokován přístup k Bohu. Během výzkumného sezení neodpověděly, proč odmítly Boha, ani na další otázky. Je známo, že mnohé entity na těchto planinách jsou odborníci na podvod a jejich oblíbený cíl je skutečný duchovní hledající nebo dokonce poměrně vyvinutý aspirant, který naletí astrální entitě, která tvrdí, že je vyšší než Ježíš Kristus.

Z rozšířené mediální publicity je také známo, že extrémně negativní démonické energie skutečně dočasně obývají fyzická těla, a často to vede ke groteskní kriminalitě a k sériovým vraždám. Není zas tak neobvyklé, že duševně nemocné nebo intoxikované osoby, nebo lidé, kteří si nedávno poranili mozek, veřejně prohlašují, že slyší Ježíše Krista nebo Boha, který jim říká, aby jednali způsobem, který je zjevně opakem všech ověřitelných duchovních učení. Příkladem jsou současní „náboženští“ teroristé.

Zdá se, že narodit se jako člověk je skvělý dar a příležitost, lidé mají přístup ke spáse, nebi a k osvícení. Zdá se, že tento postup není duchovní možností pro subjekty v jiných dimenzích. Zřejmě vytvořily alternativy k Bohu, které postrádají duchovní realitu, například ďábel, Satan, Lucifer nebo různí falešní „bozi“, kteří vládou ve svých omezených doménách jako polobozi.

Zdá se, že člověku nemůže přinést žádný skutečný přínos styk s okultními nebo astrálními a nadpřirozenými sférami. Ve skutečnosti může dojít k vážné újmě. Sledujte skutečnost, že i v běžném světě člověka lidská mysl nemůže odlišit pravdu od falešného, dokonce ani v jednoduchých záležitostech. Jakou tedy šanci má lidská mysl, aby rozpoznala pravdu nebo falešnost u skrytých neznámých entit? Závěr šetření ve věci proto přišel se stejným závěrem jako duchovní tradice: Vyhněte se nadpřirozenému (to znamená, že se s nimi vůbec „nezaplétejte“), jakkoli se nazývají. Uvědomme si, že tento svět byl požehnán opravdu velmi velkými duchovními učiteli a učenými, která jsou všechna úplná, a není třeba žádné pseudo-učení z „jiných sfér“, bez ohledu na to, jak moc je působivé, zbožné, nebo svůdně prezentované.

Nejvyšší je pro všechno lidstvo po veškerý čas. Bůh všech lidských náboženství je stejný a přesahuje všechny staré kmenové bohy. Bůh je transcendentní a imanentní, jak v nebi, tak uvnitř nás. Realizované Já je vědomí Boha Imanentního, což je v souladu s Kristovým učením, že nebe je uvnitř nás. Nekonečná, nadčasová realita se také historicky uvádí jako „Buddhova přirozenost (Buddha Nature)“, „Kristovo Vědomí“, „Nejvyšší“, Krišna, atd.

Naivní začátečník musí vědět, že existují falešné cesty a chytrí podvodníci, kteří mají zisk z toho, že zaangažují neopatrné lidi. Kristus varoval, abychom se měli „na pozoru před vlkem v rouše beránčím“. To je rozlišování, které lze nyní provést s jistotou a konsensuálním ověřením. Tento výzkum je proto věnován tomuto tématu výuky.

Otázka: *V době publikace Power versus Force (Moc vs. Síla) byly některé kalibrované odhady provedené v roce 1994. Od té doby se některé změnily? Například v té době bylo jen dvanáct osob na planetě, které kalibrovaly na úrovni 700, zatímco osmdesát pět procent světové populace mělo úroveň pod 200.*

Odpověď: V důsledku pokroku vědomí lidstva se tyto postavy změnily. V tomto okamžiku (rok 2003) je jen sedmdesát osm procent světové populace pod 200. To je skutečně obrovský pokrok s hlubokými důsledky.

Další změnou je, že počet jednotlivců s úrovní vědomí nad 600 se také zvýšil. Získané informace nejsou výsledkem matematických výpočtů, ale duchovního povědomí a výzkumu vědomí. Jak se vědomí vyvíjí, celé národy či kultury jdou bezpochyby přes přechody. Tyto pohyby ovlivňují vědomí celého lidstva.

Je třeba překonat iluzi oddělenosti a uvědomit si, že celé lidstvo je jedno, a že tyto obdařené bytosti, které kalibrují více než 600, patří nám všem, jsou součástí nás. Oni jsou jen vrcholy vln na oceánu. Ti, kteří kalibrují více než 600, se identifikují jako celé lidstvo, které považují za milované a posvátné. Jejich energie jsou k dispozici všem. Z vše zahrnujícího, bezpodmínečného soucitu přichází uzdravení celého lidstva.

Otázka: *Určuje karma osud duše?*

Odpověď: Duše gravituje do sfér, které si zvolila vlastním jednáním. Každý čin duchovní vůle je silně určující. Analogií je, jako kdyby byly všechny úkony vůle zapsány do počítačového vědomí (srovnatelného s údaji bankovního, paměťového souboru na disketě CD), což je trvalá dráha v těle duše uvnitř univerzálního vědomí. Jedná se o okamžiky frekvenčních vzorců. Bylo odhadnuto, že jejich energetický obsah byl extrémně krátký podle světových standardů (např. log 10 až minus 400 mikrowatů, atd.). Tyto údaje byly získány testováním svalů a nikoliv matematickými prostředky nebo experimenty ve fyzikální laboratoři. (Byly znovu potvrzeny v září 2002.) Lidé jsou seznámeni s pojmem „wattů“, protože platí své elektrické účty založené na megawattech spotřebovaných každý měsíc. Účel čísel a odkazů je pouze analogickým způsobem, jak označit registraci akce v nelineární doméně. Fyzika a matematika newtonovského paradigmatu neplatí pro nelineární doménu, a je naivní pokusit se nevhodně použít nástroje jedné domény v jiné.

Ačkoli v knize *Moc vs. síla* existoval nějaké porovnání dvou sfér, nástroje z jedné domény nejsou striktně použitelné v jiné, protože různé skutečnosti pocházejí z různých kontextuálních zdrojů. Tak jeden tazatel řekl: „Nic nemůže být menší než foton.“ Tím chtěl říct, že nic menšího než foton nemůže být nalezené ve hmotné doméně, kde je měřitelnost významnou koncepcí. V nelineární, nehmotné doméně duchovnosti výrok nemá žádnou realitu, protože nelineární doména je podle definice nehmotná, nemá formu, je nedefinovatelná, neměřitelná a mimo newtonovskou

matematiku.

Nejbližší možná přiblížení přechodu z mikroskopického newtonovského měřitelného světa do submikroskopické, neviditelné podkladové reality je dána kvantovou mechanikou, ve které „pozorovatelné jevy“ podléhají vlivu a změnám pouhým aktem pozorování (Heisenbergův princip). Nekonečný kvantový potenciál odráží interakci vědomí a substrátu hmoty, jmenovitě potenciál vlnových částic a nepředvídatelnost v prostoru nebo pozice. „Pozorovatelné“ nahrazuje „měřitelné“ a je proto považované za výběr intuice pozorovatele, a ne za existující, pevnou, „objektivní“ realitu. (Viz příloha D.)

Pokud je myšlenka menší než foton, samozřejmě nemůže být měřená v newtonovských termínech. Ovšem osud duše spočívá úplně v této oblasti neviditelné moci, ve které všechny stopy stojí mimo čas. Neprojevené nepodléhá zákonům projeveného. Naopak, manifestace se odvíjí podle nekonečného potenciálu neprojeveného, kterým se může říkat zákony stvoření.

Ačkoli jsou kalibrované hodnoty odvozené ze svalových testů, nejsou měřitelné z hlediska tradičních věd, ale jsou klinicky zkušenostně spolehlivé, vnitřně konzistentní a opakovatelné v průběhu času četnými vyšetřovateli. Dopad na současný život lidí a osud jejich duší je hluboce změněn změnou kalibrované energie vědomí; je proto silnější než jakýkoli časový fyzický stav. Vše, co je světské, se obrací na prach.

Je nezbytné pochopit, že nehmotná duchovní skutečnost nemůže být pochopena v běžných intelektuálních nebo rozumových termínech. Lineární a nelineární vznikají z různých paradigmat a z různých kontextů. Velkou hodnotou svalových testů je, že jsou jediným prostředkem, který se zatím objevil, k překročení lineárního do nelineárního, protože zaznamenává a reaguje na neviditelnou, vnitřní kvalitu nazývanou „život“. Všechny vědecké nástroje, zařízení a pojmy jsou nutně nepoužitelné pro podstatu samotného života. Věda se zabývá důsledky života a jeho formami. Když je přítomen „život“, dochází k srdečnímu tepu a k mozkovým vlnám. Když „život“ chybí, tyto jevy se zastaví. Jak srdeční tep, tak i mozkové vlny, jsou pouze důsledky přítomnosti života, nejsou život sám, který je nehmotný.

Když „život“ opouští fyzické tělo, můžeme stále sledovat jeho přítomnost a uvědomit si, že život životní energie pokračuje a je nepřerušovaný. Život samotný neumírá. Pokud sledujeme život energii, která opouští tělo, poznáváme, že pokračuje dál na téže kalibrované úrovni jako předtím. Lidská představitost předpokládá, samozřejmě, že jde „někam jinam“. V realitě neexistuje „někde jinde“. Mimo čas, umístění a dočasnost neexistuje „tady“ ani „tam“; neexistuje ani „ted“ ani „pak“. Pokud ego stále převládá, duše si myslí, že je „umístěna“ v určité oblasti podle své úrovně vědomí. Bude proto „nalézat“ a prožívat vlastní definici reality v nefyzické oblasti.

Duše má svůj vlastní karmický „vztlak“. Nazýváme ho destinací „vnitřní (nehmotné) sféry“. Vědomí je schopno zažívat subjektivní zkušenosti „reality“ na jakékoliv úrovni. Jak vidíme v předchozím grafu, oblasti vědomí za hmotností se stále ještě mohou projevit ve formě. Formu lze vysvětlit pouze vědomím samotným, které je

vrozeně bez formy. Forma může být prožívána pouze tím, co je vrozeně bez formy. Forma může být nadále prožívána jako skutečnost i po fyzické smrti. Existuje nekonečný počet takových nehmotných „skutečností“ zahrnující všechny možné úrovně vědomí. To je v souladu s kolektivní moudrostí člověka v průběhu věků. Být osvícený pouze znamená, že vědomí si nejvíce uvědomilo vnitřní vrozenou kvalitu jako nelineární subjektivitu a její schopnost vědomí.

Otázka: *Existuje něco jako „kolektivní karma“?*

Odpověď: Náš výzkum naznačuje, že to je vlastně pouzdro (case). Během celé historie se lidstvo podílelo a identifikovalo s mnoha skupinovými aktivitami se souhlasem duchovní vůle. Historie je plná invazí velkých hord dobyvatelů, armád, okupací a dalších skupinových identifikací. Jsme tím, s čím se identifikujeme. Vibrační vzor volby a identifikace je zaznamenán v poli samotného vědomí. Přiřazení se ke skupinovému potenciálu podřídí člověka karmě skupiny. Tak se celé skupiny v průběhu času objevují a mizí, a pak se objeví později v jiném převleku a společenském výrazu.

Vliv kontextu vědomí přitahuje a odráží určité chování nebo sklon se znovu zrodit do určitých kmenů, národů, tříd, pohlaví, ras, zaměstnání atd. Vidíme, jak se během doby současně vyskytly četné katastrofy u skupin jednotlivců, kteří sdílejí stejný karmický osud.

Otázka: *Jaká je subjektivní realita mudrce?*

Odpověď: Já je mimo, přesto vrozené, ve všech formách – nadčasové, bez začátku a konce, neměnné, trvalé a nesmrtelné. Z toho vznikají povědomí, vědomí a nekonečný stav „at homeness“ (asi doma, pozn. překl.). Je to konečná subjektivita, ze které vzniká každý smysl pro „já“. Nekonečná Realita se ani sama nepozná jako „já“, ale jako podklad pro schopnost takového prohlášení. Je neviditelná a všudypřítomná. V běžných termínech je jako kvalita, která postrádá každý vrozený obsah, ale je schopna jakéhokoli obsahu. To je kvalita, která umožňuje prožívání nebo být svědkem. Zdrojem Já je skutečnost Božství. Přestože je zdrojem existence, nepodléhá jí, ani se na ni takový termín nevztahuje.

Otázka: *Jaký je význam pojmu „Boží milost“?*

Odpověď: Boží milost lze chápat jako absolutní jistotu karmické soudržnosti celého vesmíru ve všech jeho projevech jako sféry a možnosti. Milost je ustanovení v rámci sféry vědomí o dostupnosti všech prostředků k záchraně a k absolutní svobodě. Výběrem si člověk určuje vlastní osud. Nejsou k dispozici žádné jiné svévolné síly. Láska si vybírá lásku a jde do lásky. Mechanismus odpuštění dovoluje odpuštění. Celý vesmír je zahrnut v soucitu, který je k dispozici všem. Modlitba je účinná. Bůh „nerozhoduje“ nějakým libovolným způsobem. Vrozené kvality Božství jsou milosrdenství a soucit. Neexistují žádné laskavosti, které by se měly hledat. Je pouze nutné přijmout to, co již existuje jako dané. Milost může být přijata nebo zamítnuta. Jednotlivá duše může popřít přijetí, protože necítí, že si to zaslouží, ale „nesuďte“, říká Pán. Jinak by byl člověk vydán na milost postojům

ega.

Otázka: *A co Soudný den?*

Odpověď: Člověk extrapoluje vlastnosti ega na Boha a pak se Boha bojí. Soudný den je každý den, je již tady a je konstantní a nekončící. (Kalibrovaná úroveň tohoto tvrzení je 999.)

Otázka: *Kdy začíná karma ve fyzickém životě?*

Odpověď: Zajímavý fakt, který má pravděpodobně velkou důležitost pro některé lidi, je vědět, že lidská duše nebo duch nevstoupí do embrya před koncem třetího měsíce těhotenství.

Výzkum vědomí tuto skutečnost opakovaně ověřil. Embryo je jako dům, který je postavený pro pozdějšího uživatele. Do konce třetího měsíce jej neobývá skutečný člověk. Pokud se embryo přeručí potratem nebo zemře v děloze, duše musí nalézt další životaschopné embryo, v němž se může inkarnovat.

Otázka: *Nedávná věda předpovídá, že nakonec nastane konec tohoto vesmíru. Pokud ano, co bude s lidským osudem?*

Odpověď: Tento fyzický vesmír je pouze jedním z nekonečného počtu dimenzí. Protože se ego identifikuje s hmotností, časem a prostorem, představuje si, že jeho realita je omezena na toto vnímání vesmíru.

Otázka: *Že se duch nespojuje s tělem před koncem třetího měsíce těhotenství, je velmi zajímavé. Kdy tedy duše opustí fyzické tělo na konci fyzického života?*

Odpověď: Je-li smrt náhlá, okamžitě odchází. Pokud je smrt pomalá, začíná ho opouštět před skutečnou fyzickou smrtí. V případech senility, Alzheimerovy choroby nebo progresivního, těžkého zdravotního postižení vědomý aspekt ducha odchází a začne se nacházet v duchovní dimenzi. Každý, kdo pracoval v ošetrovatelském domově, tento fenomén pozoroval jako všední. Rodina bude také říkat, že osoba „již tady není“. Éterická energie těla stále zůstává s fyzickým tělem až do konce tělesnosti, ale mentální vědomí již není dominantní. Když se vědomí začíná oddělovat od fyzického těla, dochází k progresivní ztrátě paměti, orientace a schopnosti rozpoznat členy rodiny. Poznávání a porozumění už dále nefunguje. Před tím nebo souběžně může existovat období, během něhož má člověk „katnap (krátký spánek)“, a který ohlašuje návštěvy různých nebeských oblastí. Většina umírajících osob vykazuje hluboký smysl pro mír.

Otázka: *Už jste řekl, že lidé ve skutečnosti neprožívají svou vlastní smrt.*

Odpověď: To je pravda, protože pocit „já“ se odděluje od těla a smrt těla může pozorovat, pokud vůbec. Tělo je jen minulá vzpomínka a nahradí ho povědomí o nové realitě. Tělo je jen zapomenuto a přestane být existující realitou, bez jakéhokoli zájmu. Nová skutečnost při smrti je naprosto absorbuující. Toto je také potvrzeno zážitky mimo tělo nebo zkušeností blízké smrti. V duchovní tradici se tvrdí, že úplné odpoutání od těla trvá asi tři dny. Tato skutečnost je potvrzena i svalovými testy. Proto se tradičně doporučuje počkat tři dny po smrti před kremací těla, aby

se umožnilo duši dokončit proces oddělování bez zbytečné nostalgie, nesnází nebo ztráty. Když smysl „já“ už nezahrnuje fyzické tělo, zastaví se strach kvůli přežití. Mnoho zranitelností zmizí a jsou nahrazeny hlubokým pocitem bezpečí a pohody. Již není zapotřebí celé řady obranných mechanismů, a proto jsou opuštěny s velkou úlevou. Navíc zmizí základní podvědomý věčně přítomný strach z fyzické smrti, který sužoval život člověka. Ztráta identifikace ega s ohroženou tělesností a iluze, že to byl zdroj existence, přináší mír.

Otázka: *Jaká je realita skutečné smrti? Existuje taková věc?*

Odpověď: Smrt znamená ztrátu toho, s čím se identifikujete jako já. Existuje tedy skutečně hierarchie možných úmrtí. Nejzákladnější je strach ze smrti těla, následkem čeho je strach ze ztráty pocitů, paměti a životní historie. Pak existuje strach ze ztráty emocionálního těla a tak dále. Skutečná smrt, která je základem všech těchto skutečností, a které se skutečně obává ego, je ztráta ega jako samostatné entity. Na rozdíl od překročení identifikace smyslu „já“ s tělem, ztráta smyslu pro skutečnost ega jako „já“ je jako smrt. Ve skutečnosti je to jediná skutečná smrt, která může nastat. V tomto životě, ačkoli čas přechodu pravděpodobně trval méně než minutu, když se to stalo, zdálo se, že se to vyskytuje ve velké hloubce a nedalo se to ovládat ani zpětně vyvolat. Jako když se hroučí budova nebo když je zemětřesení, jednou nastartovaný proces postupoval sám od sebe a přinesl s tím spojený dočasný pocit hrůzy. Bylo to, jako by struktura všeho, co bylo jádrem reality, zmizela. Ale pak na jejím místě zazářil velkolepý zázrak nekonečného „JÁ“ z Já. Na zlomek sekundy zůstal poslední zbytek mizejícího ega němý úžasem. Všechno bylo v nekonečném, všemocném klidu Přítomnosti. Všechna existence vyzařovala jako výraz Božství, a Boží pravda vymazala všechny iluze a předstírání myšlení. To bylo úplné a totální.

Otázka: *Veškerý strach ze smrti je vlastně strach ze smrti smyslu ega pro „já“?*

Odpověď: To je pravda. Tento strach se formuluje myslí, jako strach ze smrti těla, které je však jenom obrazovka. Ego se vlastně bojí ztráty svého vlastního života a identity jako „já“, a základem jeho úzkosti je jeho povědomí o své vlastní zranitelnosti. Pokud by ego bylo založeno na absolutní realitě, nemělo by strach, protože by vědělo, že je nadčasové a nezranitelné. Naopak, vědomí skutečného „Já“ zahrnuje povědomí o absolutním nekonečnu. Osobní „já“ je „obsah“, zatímco „Já“ reality je kontext. Analogicky se mrak proměňuje a rozpouští, ale prostor oblohy je vnitřně nedotknutelný. Počasí se mění, ale samotná obloha zůstává nezměněna. Osvícení je pouze posun identity od oblaku k obloze. Tak může mudrc říkat: „Já jsem byl předtím, než se zrodily všechny vesmíry a zůstanu i poté, co všechny zmizí. Jsem nadčasový, absolutní, již nepodléhám smrti ani znovuzrození.“

Následující část: [Kapitola 16: Konečná dvířka](#)